

การสื่อสารความบอบช้ำในจิตใจ (trauma) : กรณีศึกษาภาพยนตร์เรื่อง “มะลิลา”

ชिरาวุธ ปุณณวิช^{1*}, ชิตปภพ ประเสริฐไพฑูรย์², ภารณี นิลกรณ¹ และ ชาญวุฒิ สว่างศรี¹

¹สาขาสาธารณสุขศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

²อาจารย์พิเศษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

*Chirawut.ph@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอรูปแบบการสื่อสารความบอบช้ำในจิตใจ (trauma) ผ่านตัวละคร “เซน” ในเรื่อง มะลิลา ตัวละครหลักของเรื่องที่มีภาวะความบอบช้ำทางจิตใจ (trauma) โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาบรรณกรรม (psychology literature) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางจิตวิทยาของตัวละครในภาพยนตร์และวรรณกรรม โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการวิเคราะห์หัตถบท (textual analysis) เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีความลึกซึ้ง จากการศึกษาพบว่า การสูญเสียของตัวละครส่งผลให้เกิดภาวะ “โรคเครียดภายหลังเผชิญเหตุการณ์สะเทือนขวัญ” หรือ PTSD (Post-traumatic stress disorder) การสูญเสียคนเป็นที่รักแบบช้ำ ๆ ส่งผลให้ตัวละครพยายามหาทางหลุดพ้นความรู้สึกดังกล่าว โดยใช้วิธีการทางพุทธศาสนาในการบำบัดและเข้าใจการตายของมนุษย์ในท้ายที่สุด

คำสำคัญ: บอบช้ำในจิตใจ ภาพยนตร์ จิตวิทยาบรรณกรรม

Communicating Traumas Through The Characters of Movie “Malila”

Chirawut Punnawit^{1*}, Chitpaphop Prasertpittoon², Paranee Ninkron¹ and Chanwut Sawangsri¹

¹Public Health, Faculty of Science and Technology, Nakhon Pathom Rajabhat University

²Public Health, Faculty of Public Health, Bangkokthonburi

*Chirawut.ph@gmail.com

Abstract

This article presents a form of communication Trauma through the character "Shane" in the story Malila, the main character of the story with trauma, using the concept of psychology literature. Was to study the relationship between character psychology in movies and literature. Using qualitative research methods with textual analysis to obtain insightful information. The study found that the loss of character results in hypothermia. Post-traumatic stress disorder (PTSD), the repeated loss of a loved one, forces the characters to seek a way out of such feelings. using Buddhist methods to heal and ultimately understand human death.

Keywords: Trauma, Movie, Psychology Literature

1. บทนำ

มะลิลา (2560) เป็นภาพยนตร์ไทย ที่ได้รับรางวัลการ์ตูนตีพิมพ์มากที่สุดในประเทศไทยและต่างประเทศ และยังถูกเสนอชื่อเข้าชิงออสการ์สาขาภาพยนตร์ต่างประเทศยอดเยี่ยมในปี 2019 โดยภาพยนตร์เล่าเรื่องของคู่รักเพศเดียวกัน 2 คน คือ เซนกับพิช เซนสูญเสียลูกสาวจากเหตุการณ์จู่โจม และติดสุราจนทำให้ภรรยาทิ้งไป เซนกับพิชมีสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกันมาอย่างยาวนาน ในช่วงชีวิตสุดท้ายของพิชที่ป่วยเป็นมะเร็งทั้งคู่ได้ก้าวผ่านขนบของสังคมไทย

ภาพที่ 1 โปสเตอร์ภาพยนตร์เรื่อง “มะลิลา” นำเสนอภาพตัวละครหลัก “เซน”

ที่มา: [https://www.sfcinematicity.com/movie/HO00000038]

ภาพยนตร์เล่าเรื่องใช้บายศรีเป็นตัวสื่อความหมายระหว่างการใช้ชีวิตอยู่และความตาย บายศรีเหมือนการเกิดใหม่ และเมื่อบายศรีถูกใช้งานเสร็จแล้วก็จะถูกนำไปลอยน้ำเช่นเดียวกับมนุษย์ที่เมื่อตายไปแล้วก็ถูกนำไปลอยอังคาร การสูญเสียของเซนเกิดขึ้นทั้งการถูกทิ้งจากภรรยา ลูกสาวที่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุ และเซนคนรักคนปัจจุบันเสียชีวิตจากโรคมะเร็ง

ภาพยนตร์ได้ถ่ายทอดให้เห็นเรื่องราวความบอบช้ำในจิตใจของเซน หรืออาการ trauma การเห็นคนที่ตัวเองรักค่อย ๆ จากไปทีละคนยิ่งส่งผลทางจิตใจมากยิ่งขึ้น ในงานศึกษาชิ้นนี้จึงมีความคล้ายคลึงกับงานเรื่อง Trauma On The Main Character In Get Out Movie By Jordan Peele: Psychological Approach ของ Aan Gus'ap Setiawan and Dian Puspita [1] ที่ทำการศึกษาอาการบอบช้ำทางจิตใจของตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง Get Out โดยใช้แนวคิดจิตวิทยา วรรณกรรม เป็นแนวคิดพื้นฐานในการวิเคราะห์ครั้งนี้

นอกจากนี้ในงานวิจัยของประเทศไทยนั้นได้มีการศึกษาจิตวิทยากับวรรณกรรมพื้นบ้านเช่นกัน งานวิจัยเรื่อง จิตวิทยาความรักกับวรรณกรรมพื้นบ้านอีสาน ของ Kittiphong Phontip [2] ได้ทำการศึกษาจิตวิทยาเกี่ยวกับความรักที่ปรากฏในวรรณกรรมพื้นบ้านอีสาน

ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษารูปแบบการสื่อสารความบอบช้ำในจิตใจของตัวละครในเรื่องมะลิลา ว่ามีรูปแบบการศึกษายังไร และภาพยนตร์ต้องการนำเสนอแง่มุมใดให้กับผู้ชมเพื่อที่จะเรียนรู้ไปพร้อมกับตัวละคร เช่นเดียวกับที่ Aan Gus'ap Setiawan, Dian Puspita [1] กล่าวว่า ภาพยนตร์มีหน้าที่คือให้ความบันเทิงและความเข้าใจแก่ผู้รับชม ทั้งยังกล่าวอีกว่าการชมภาพยนตร์เปรียบเสมือนการบำบัดด้านจิตใจอย่างหนึ่งด้วยเช่นกัน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษารูปแบบการสื่อสารความบอบช้ำในจิตใจของตัวละครในเรื่องมะลิลา และแนวทางของตัวละครที่นำไปสู่หนทางในการแก้ไขความบอบช้ำในจิตใจของตัวละคร

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในงานศึกษาเรื่อง การสื่อสารความบอบช้ำในจิตใจ (trauma) : กรณีศึกษาภาพยนตร์เรื่อง “มะลิลา” ได้เลือกใช้แนวคิดในการวิเคราะห์วิจัยทั้งสิ้น 2 แนวคิดหลัก ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ และแนวคิดจิตวิทยา วรรณกรรม

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเล่าเรื่องในภาพยนตร์

ภาพยนตร์เป็นศิลปะ ที่สังคมนอกเล่าเรื่องราวสถานการณ์หรือสถานการณ์ผ่านภาพและเสียง ภาพยนตร์เปรียบเสมือนภาพสะท้อนของสังคมที่เราอาศัยอยู่จากความรู้สึกและความปรารถนาของเราในระดับส่วนบุคคลหรือส่วนรวม

จากบทความเรื่องดูหนังด้วยแว่นทฤษฎี : แนวคิดเบื้องต้นของการวิเคราะห์ภาพยนตร์ ของ Kamjohn Louiyapong [3] ได้อธิบายการศึกษาภาพยนตร์ด้วยทฤษฎีออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกัน กลุ่มแรก กลุ่มทฤษฎีตัวบท หรือ การวิเคราะห์ตัวบท (textual criticism) จะสนใจการศึกษาตัวบทหรือการวิเคราะห์เฉพาะเนื้อหาและรูปแบบภายในภาพยนตร์เท่านั้นและมักจะมองภาพยนตร์ในฐานะศิลปะ กลุ่มที่สอง กลุ่มทฤษฎีบริบท หรือการวิเคราะห์บริบท (contextual criticism) จะให้ความสนใจบริบทที่แวดล้อมภาพยนตร์ โดยขยายจากการมองแต่ด้านตัวบทสู่บริบท ทั้งด้านการเมืองเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม รวมถึงการมองแบบคู่ขนานคือการศึกษาตัวบทและบริบทคู่กัน ดังสำนัก genre และ auteur และกลุ่มที่สาม กลุ่มทฤษฎีผู้รับสาร หรือการวิเคราะห์ผู้รับสาร (audience criticism) จะให้ความสนใจผู้รับสารในการรับชมภาพยนตร์

ในงานศึกษาชิ้นนี้ได้เลือกนำแนวคิดเรื่องของการวิเคราะห์ตัวบท (textual criticism) มาเป็นส่วนสำคัญในการวิเคราะห์ตัวละครในภาพยนตร์ การวิเคราะห์ภาพยนตร์ในกลุ่มนี้ในระยะแรกจะมุ่งให้ความสนใจต่อ “รูปแบบ” (form) หรือโครงสร้างภายในและการเรียงตัวของโครงสร้างดังกล่าวในภาพยนตร์หรือที่เรียกว่า Formalism [3] การเล่าเรื่องในภาพยนตร์มีลักษณะโครงการและองค์ประกอบในหลากหลายแง่มุม ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำทฤษฎีวิเคราะห์ตัวบทมา

ใช้ในการวิเคราะห์รูปแบบของภาพยนตร์ในแนวทาง Formalism ในด้านหนึ่งได้รับอิทธิพลจากสำนักวรรณกรรมที่สนใจปัจจัยภายในของภาพยนตร์หรือตรรกะของโครงสร้างภายในตัวบท (internal logic) เช่น โครงเรื่อง ความคิด ตัวแสดง ฉาก และองค์ประกอบต่าง ๆ

ในงานศึกษานี้จึงเลือกวิเคราะห์ที่ตัวละคร โดยสนใจการนำเสนอเรื่องราวชีวิตของตัวละคร ที่สะท้อนให้เห็นความบอบช้ำในจิตใจของตัวละคร ผ่านกระบวนการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ทั้งโครงเรื่อง ความคิด ตัวแสดง ฉาก และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดให้เห็นภาวะจิตใจของตัวละคร

3.2 แนวคิดเกี่ยวกับจิตวิทยาวรรณกรรม

จิตวิทยาวรรณกรรม เป็นแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ตัวละครในภาพยนตร์ โดยใช้แนวคิดด้านจิตวิทยานำมาวิเคราะห์ตัวละครในภาพยนตร์ การศึกษาประเภทนี้จะทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยาและวรรณกรรมว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร โดยใช้แนวคิดด้านจิตวิทยาเป็นฐานในการวิเคราะห์ [1]

บริบทของจิตวิทยา บาดแผลในใจ ที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Trauma” หมายถึงการตอบสนองทางอารมณ์ต่อเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนกับสภาวะจิตใจ โดยบุคคลที่ถูกกระทบกระเทือนจิตใจอาจตอบสนองได้หลายวิธี เช่น เกิดภาวะช็อก เศร้าสลด หรือปฏิเสธ ไม่ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากการตอบสนองในทันทีหรือในระยะสั้น การบาดเจ็บยังอาจก่อให้เกิดปฏิกิริยาระยะยาวหลายอย่างในรูปแบบของความรู้สึกรุนแรงทางอารมณ์ เกิดภยันอนความทรงจำ มีความหุนหันพลันแล่น และเกิดความสัมพันธ์ที่ตึงเครียด นอกจากอาการทางจิตใจแล้ว บาดแผลยังสามารถนำไปสู่อาการทางร่างกาย เช่น ปวดศีรษะ เหนื่อยชา และคลื่นไส้ได้ [4]

การบาดเจ็บเฉียบพลัน (Acute Trauma) ส่วนใหญ่เป็นผลจากการประสบกับเหตุการณ์สะเทือนใจเพียงครั้งเดียว ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่รุนแรงพอจะคุกคามความมั่นคงทางอารมณ์ หรือร่างกายของบุคคล เหตุการณ์นั้นจึงสร้างความสะเทือนใจไม่รู้ลืมในจิตใจของบุคคล [4] การเสียชีวิตของครอบครัวหลักเป็นสิ่งสำคัญที่ส่งผลให้ตัวละครหลักมีภาวะความบอบช้ำในจิตใจ จนส่งผลให้เกิดเป็นอาการ PTSD

Post-traumatic stress disorder คือ สภาวะป่วยทางจิตใจหลังจากต้องเผชิญกับเหตุการณ์กระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง เหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ ที่ไม่คาดฝัน สถานการณ์อันตรายที่คุกคามต่อชีวิตของผู้คนหรือคนอื่น ๆ ทั้งที่ต้องตกเป็น ผู้เผชิญกับเหตุการณ์เองโดยตรง หรืออาจได้เห็นเป็นพยานรับรู้ในเหตุการณ์ดังกล่าว รวมถึงการสูญเสียบุคคลที่รักในเหตุการณ์นั้นๆ ส่งผลให้เกิดความเครียดอย่างมาก [5]

อาการของ PTSD คือ กลุ่มอาการที่เกิดได้กับทุกเพศและวัย ประกอบด้วย 4 หัวข้อ

3.2.1. คิดว่าอยู่ในเหตุการณ์นั้น (Re-experiencing) การคิดวนเวียนถึงเหตุการณ์นั้นซ้ำๆ หรือบางครั้งนึกถึงความทรงจำเลวร้ายนั้นขึ้นมาเอง ทำให้รู้สึกเหมือนต้องไปอยู่ในเหตุการณ์นั้นซ้ำไปซ้ำมาจนตกใจกลัว (Flashback)

3.2.2. กลัวและหลีกเลี่ยง (Avoidance) กลัวสถานที่หรือสถานการณ์หลังจากประสบเหตุหนึ่งๆ หลีกเลี่ยงที่จะคิดและรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ ไม่กล้าเผชิญกับปัจจัยสิ่งเร้าภายนอกที่จะทำให้นึกถึงเหตุการณ์

3.2.3. มีความรู้สึกรุนแรงในทางลบ (Negative alteration of cognition and mood) คือการไม่มีอารมณ์ในทางบวก ไม่มีความสุขและไม่สนใจที่จะร่วมกิจกรรมนั้นๆ การรู้สึกแปลกแยกจากผู้อื่น

3.2.4. อาการตกใจและหวาดกลัว (Hyperarousal symptoms) เป็นอาการคอยจับจ้อง คอยระวังตัว ตื่นตัว และมักมีอาการหงุดหงิด ตกใจง่าย โกรธง่าย รวมถึงสูงส่งและวางใจขึ้นกับเสียงดังๆ ส่งผลให้ขาดสมาธิ นอนหลับไม่สนิท หลับยาก หรือชอบสะดุ้งตื่นในขณะตื่นนอนหลับ

ในภาพยนตร์เรื่องมะลิลา เช่น ได้เจอเหตุการณ์สะเทือนใจรุนแรงอยู่ด้วยกัน 2 เหตุการณ์ คือการเสียชีวิตของลูกสาว และพิษชายคนรัก ซึ่งทั้งสองเหตุการณ์เช่นเป็นผู้พบผู้ตายคนแรก และยังเป็นคนที่เขารักมากที่สุดทั้งสองคนด้วย ด้วย

เหตุการณ์ในภาพยนตร์แบบนี้ ยิ่งส่งผลให้ตัวละครมีภาวะความบอบช้ำทางจิตใจ และส่งผลให้ตัวละครกลายเป็น PTSD ในท้ายที่สุด

4. ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) แบบกรณีศึกษา (case study) โดยการวิเคราะห์ตัวบท (textual analysis) ควบคู่กับการวิเคราะห์เอกสาร (Document Analysis)

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยทำการรับชมภาพยนตร์เรื่องมะลิลา เพื่อศึกษากระบวนการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และความคิดตัวละคร

ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์กระบวนการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และความคิดตัวละคร ด้วยแนวคิดด้านจิตวิทยาวรรณกรรม ที่นำเสนอเรื่องความบอบช้ำในจิตใจ อาการหลังจากเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้น และการรับมือกับเหตุการณ์เหล่านั้นในท้ายที่สุด

5. ผลการศึกษา

ภาพยนตร์เล่าเรื่องของ “เซน” ชายหนุ่มที่เสียลูกสาวจากอุบัติเหตุจู่โจม และถูกภรรยาทิ้งไป ได้หวนกลับมาเจอกับเพื่อนชายคนสนิท ที่มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งมากกว่าเพื่อน ทั้งคู่ได้มาใช้ชีวิตด้วยกันอีกครั้ง หลังจากการเสียชีวิตของแม่พิช ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นปอบ และอาการป่วยเป็นมะเร็งปอดก่อนที่จะลามไปต่อมน้ำเหลืองของพิช ทำให้พิชได้กลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านเกิดและได้พบกับเซนอีกครั้ง ความรักของทั้งคู่ไม่ได้สวยงาม เมื่อพิชอยู่ในระยะสุดท้ายของโรคมะเร็งและเสียชีวิตในช่วงที่ทำบายศรีให้กับเซนเพื่อใช้ในการบวช ทำให้การบวชของเซนยังคงมีภาพติดตาของการตายของพิชอยู่เสมอ ส่งผลให้บางครั้งเซนก็มองเห็นพิชยังอยู่ด้วยกันกับตนเองเสมอ

“คนตายไปแล้ว ค่าไม่รับรู้อะไรหรอก” กลายเป็นประโยคเด็ดในภาพยนตร์เรื่องนี้ พิชได้พูดกับเซน เพื่อให้เซนได้ปล่อยวางจากเหตุการณ์การตายของลูกสาว เพราะเซนยังจดจำการตายนั่นได้ดี และรู้สึกผิดกับตนเองเป็นอย่างมาก ในช่วงสุดท้ายของภาพยนตร์เซนได้พบกับศพไร้ญาติที่นอนเสียชีวิตอยู่กลางป่า เขาต้องยื่นปลงสังขารของศพนี้ โดยใช้แนวคิดทางศาสนาเป็นส่วนช่วยในการเยียวยาจิตใจของตนเอง จนในท้ายที่สุดพระเซนกอดกับพิชในมโนภาพ กอดเพราะคิดถึง กอดเพื่อขอโทษ และกอดเพื่อไปต่อ [6]

6. อภิปรายผล

ภาพยนตร์ได้สื่อสารเรื่องของความรักและชีวิตอันงดงามที่มีเวลาที่จำกัดของมันไม่ต่างจากบายศรีที่ดอกมะลิลา จะโรยราเมื่อต้องลมแดดและการเปลี่ยนผ่านของกาลเวลา ผู้กำกับเลือกบอกเล่าคือการนำเสนอเรื่องราวของชีวิตมานำเสนอโดยนำศิลปะการทำบายศรี มาสื่อสารถึงความจริงอันแสนเจ็บปวดที่มนุษย์ทุกคนต้องเผชิญทั้งความสุขจากความรักที่เป็นดั่งดอกไม้สวยงามสดชื่น และความทุกข์จากการสูญเสียและการจากลา ดังบายศรีที่ถูกบรรจุร้อยมาลัยเย็บปักให้สวยงามอย่างยากลำบาก เพียงเพื่อรอเวลาที่ยาวเนิ่นนานโรยเมื่อหมดวันหรือหมดหน้าที่ในการประกอบพิธีกรรมของมัน [7] การสื่อสารผ่านโครงเรื่อง ความคิด ตัวแสดง ฉาก และองค์ประกอบต่าง ๆ

โครงเรื่อง ภาพยนตร์ได้เล่าเรื่องให้เห็นความบอบช้ำในจิตใจของตัวละคร ผ่านเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ที่สะท้อนผ่านถ้อยคำ หรือคำพูดของตัวละครในภาพยนตร์รวมไปถึงการเลือกนำเสนอเปรียบเทียบระหว่างเรื่องชีวิตมนุษย์กับบายศรี และรวมไปถึงโรภภัยไข้เจ็บที่เข้ามาทำให้เกิดความบอบช้ำในจิตใจของตัวละคร

ความคิด ภาพยนตร์ได้สื่อสารแนวความคิดเกี่ยวกับศาสนา มาเป็นส่วนประกอบในการดำเนินเรื่อง และชี้ให้เห็นหนทางการดับทุกข์ภายใต้ความเชื่อด้านศาสนาที่สามารถทำให้ทุกคนพ้นจากทุกข์ได้ และบรรเทาอาการบอบช้ำในจิตใจ

ตัวแสดง นักแสดงหลักของเรื่องได้เลือกใช้นักแสดงชายสองคน ที่แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทย และศาสนา เกี่ยวกับความรักระหว่างเพศเดียวกัน ที่ส่งผลให้เกิดความบอบช้ำในจิตใจที่ทำให้ทั้งสองตัวละครไม่สามารถรักกันได้ ต้องอาศัยช่วงจังหวะชีวิตที่เหมาะสมถึงจะสามารถอยู่ด้วยกันได้

ฉาก ภาพยนตร์เล่าเรื่องโดยมีฉากหลังเป็นป่า ที่แสดงให้เห็นถึงตัวละครที่ต้องหลีกเลี่ยงความจริง หรือกฎระเบียบบางอย่างในสังคม มาอาศัยอยู่ในถิ่นที่ไม่มีใครเข้าถึง และภาพยนตร์เล่าเรื่องผ่านตัวละครแค่ 2 คน ไม่มีตัวละครอื่น ๆ เท่าไร ยิ่งแสดงให้เห็นถึงความบอบช้ำในจิตใจที่ไม่สามารถบอกใครได้ รวมไปถึงการเก็บเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ในจิตใจของตนเอง

องค์ประกอบต่าง ๆ ภาพ เสียง หรือบรรยากาศในภาพยนตร์ ชวนให้คนดูคิดถึงความเจ็บช้ำที่ตัวละครหลักต้องเผชิญ รวมไปถึงการให้คนดูได้ติดตามชีวิตของตัวละครหลัก ทำความเข้าใจ และรู้สึกเห็นอกเห็นใจตัวละคร จนนำไปสู่การสื่อสารให้เห็นถึงความบอบช้ำในจิตใจ และหนทางแก้ไขหรือดับทุกข์ความจริงเหล่านั้น ด้วยการเผชิญหน้ากับความจริงที่เกิดขึ้นให้ได้

งานศึกษาชิ้นนี้มีความคล้ายคลึงกับงานศึกษาเรื่อง Trauma On The Main Character In Get Out Movie By Jordan Peele: Psychological Approach ของ Aan Gus'ap Setiawan and Dian Puspita [1] ว่าอาการบาดเจ็บทางจิตใจในวัยเด็กส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตในปัจจุบัน อธิบายได้ว่าลักษณะทางจิตวิทยาที่ตัวละครหลักรู้สึกนั้นเกี่ยวข้องอย่างมากกับประสบการณ์ที่เจ็บปวด บาดแผลนั้นยังคงทำให้ตัวละครกลัวและหลีกเลี่ยงจากมัน

ด้านจิตใจ ความกลัวเป็นกลไกหลักในการเอาตัวรอดต่อสิ่งร้ายบางอย่าง เช่น ความเจ็บปวดหรือการคุกคามจากอันตราย นักจิตวิทยาบางคนกล่าวว่า ความกลัวเป็นหนึ่งในอารมณ์พื้นฐาน นอกเหนือจากความสุข ความเศร้า และความโกรธ ในภาพยนตร์เรื่องมะลิลา พระเอกมีความกลัวต่อการสูญเสียคนที่ตนเองรัก มากกว่าความเศร้า

เหตุเพราะในท้ายที่สุดของเรื่อง เซน ได้บวชเป็นพระและเริ่มธุดงค์ เขาได้ค้นพบหนทางในการยอมรับการสูญเสียเหล่านั้น คือการทำความเข้าใจวิถีสงสารของชีวิต คือการเกิด แก่ เจ็บ และตาย เป็นสังขารที่ทุกชีวิตไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ คนที่ตายไม่ได้รับรู้ถึงความเศร้าเสียใจของคนที่มีชีวิตอยู่ หากแต่คนที่ใช้ชีวิตที่จมอยู่กับความเศร้าเสียใจนั้นต่างหาก หากหลุดพ้นจากความบอบช้ำในจิตใจได้ จะทำให้เขาเหล่านั้นหลุดพ้นจากความเจ็บปวด

7. ข้อเสนอแนะ

การศึกษาภาพยนตร์ในมุมมองของจิตวิทยาวรรณกรรมยังไม่ค่อยมีผู้สนใจมากเท่าที่ควร ทำให้ยังเป็นช่องว่างสำคัญในการวิเคราะห์ภาพยนตร์เพื่อทำความเข้าใจมุมมองของตัวละคร ตามแนวคิดเรื่องการดูละครและย้อนดูตน ละครหรือภาพยนตร์ต่างเป็นเหมือนกระจกสะท้อนความเป็นจริงของมนุษย์ที่ถูกถ่ายทอดออกมาผ่านเรื่องเล่า และบทบาทสมมติ แต่หากการศึกษานี้สามารถต่อยอดไปถึงการนำภาพยนตร์มาใช้ในการบำบัดผู้ป่วยทางจิตวิทยา จะทำให้ภาพยนตร์มีความสำคัญต่อประเทศไทยมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

8. เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] Aan Gus'ap Setiawan, Dian Puspita. (2022). Trauma On The Main Character In Get Out Movie By Jordan Peele: Psychological Approach. *Linguistics And Literature Journal*. 3(2): 69-78.
- [2] Kittiphong Phontip. (2022). Psychology of love and Isan folk literature. *RATANABUTH JOURNAL*. 4(2): 139-145
- [3] Kamjohn Louiyapong. (2011). Watching Films with Theoretical Lens: A Basic Concept of Film Analysis. *Journal of Management Science Chiangrai Rajabhat University*. 6(1): 21-50.

- [4] Editorial Team In Health and Heart. (2021). Explore to Trauma: Samruat Batphaen Phainai Phuea Kao Phan Khwam Thuk Chai Pai Su Khwam Suk Som. Retrieved from <https://adaybulletin.com/know-health-and-heart-explore-to-trauma/59587>
- [5] Varisa Kanchanachayphoom. (2020). Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD). Retrieved from <https://www.samitivejhospitals.com/th/article/detail/post-traumatic-stress-disorder-ptsd>
- [6] Squarrium. (2019). The Farewell Flower Malila: Du Sak Khrang Nai Chiwit Phuea Plongchiwit. Retrieved from <https://minimore.com/b/OP7c5/2>
- [7] Mano Wonwelusit. (2561). [Review] The Farewell Flower Ngotngam Dang Baisi Nang Di Thi Du Laeo Tong The Chai Hai. Retrieved from <https://www.beartai.com/lifestyle/movies/221919>